

som bekendt i valget 1988, hvormed fodnotepolitikken blev bragt til ende.

Set i bakspejlet er der næppe nogen tvivl om, at den kolde krig nok så meget blev afsluttet, fordi NATO ikke lyttede til Danmark, ikke lyttede til det sikkerhedspolitisk alternative flertal fra 1980'erne. Hvis den vestlige forsvarspolitik havde været den socialdemokratiske sammen med SF's og VS's, havde man ikke opnået de gennembrud i nedrustningsforhandlingerne, som kom efter Reagans og Gorbatjovs møde i Reykjavik. USSR havde næppe oplevet den udmattelse, som førte til, at de mellem- og øst-europæiske versalstater slap fri i 1989-90, selv om Gorbatjov endnu i 1990 lovede balterne et blodbad, hvis de forsøgte at gøre sig fri.

Når det drejer sig om nukleare våben, kan Socialdemokratiet ikke bare sig for dobbeltspil og useriøse demonstrationer. Vi oplevede det i sommer omkring de franske atomprøvesprængninger. De skulle heller ikke være foretaget efter vores mening. Og det skulle de kinesiske heller ikke. Men hvor var regeringen i den forbindelse? Hvor cyclede statsministeren? Hvorfor var han tavs, da Kina den 15. maj i år trykkede på atomudløserknappen lige efter, at landet i forbindelse med FN's konference om ikkespredning af atomvåben havde skrevet under på at arbejde intenst for et globalt forbud mod atomprøvesprængninger inden 1996 og indtil da at udvise det yderste mådehold? Var cyklen ikke blev trukket frem i maj, og var den allerede staldet op, da kineserne fortsatte efter sommerferien? Og hvad mente statsministeren, da han i sommer udtalte, at han er imod atomvåben? Mente han, at de nu skal fjernes fra NATO's strategi? Vil han igangsætte en ny fodnotepolitik? Eller vil han som os andre arbejde for at nedbringe atomvåbnene alle steder – altså ikke alene de 8.500 spræghoveder i USA og de 10.100 hos SNG og de 284 i Kina og 234 i Storbritannien og 482 i Frankrig, men dem alle sammen? Eller vil han gå alene i NATO – sådan som man gjorde i 1980'erne – med den udtalelse fra i sommer?

Jeg tror faktisk, at også håndteringen af den danske politik på atomområdet er for alvorlig en sag at overlade til statsministeren, og jeg har da også bemærket mig, at udenrigsministeren har været larmende tavs i relation til statsministerens forskellige manøvrer og udtalelser.

I modsætning til statsministeren og Socialdemokratiet har vi ikke noget at skjule og være kede af. Vi står ved, hvad vi stod for i 1980'erne, og vi havde givetvis også stået ved den vestlige

alliance, i fald den daværende statsminister i 1958 havde anmodet om Det Konservative Folkepartis støtte. Men også dengang spillede indenrigspolitikken en større rolle for Socialdemokraterne end den overordnede, fælles sikkerhedspolitik, som sikrede freden og fortsat skal sikre den i det nye Europa, som den var med til at fremkalde.

Vi kan naturligvis ikke støtte SF's og Enhedslistens dagsordensforslag, for det er jo fremgået, at det først og fremmest – sådan som vi hørte hr. Gert Petersens tale – er en mistænkeliggørelse af USA, som vi ikke ser nogen grund til. Vi har tillid til den nuværende udenrigsministers ord om, at aftalen fra 1968 er blevet holdt.

Det interessante for dansk politik er jo også kun – i forlængelse af H.C. Hansen-noten – om nogen dansk regering siden 1968 har ført en dobbeltpolitik, ført én politik over for USA, og en anden i Danmark. Dét har vi ingen grund til at tro. Det er ikke os, der har skabt tvivl om perioden efter 1968, men statsministeren ved at offentliggøre et tilfældigt papir fra 1983.

Derfor er det – sådan som vi også har opfordret regeringen til – regeringen, der må komme med et kommissorium til videreførelse af undersøgelsen. Men den vil ikke. Og vi vil ikke give støtte til en undersøgelse, hvis formål er at mistænkeliggøre den allierede, der sikrede vores frihed.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge hr. Per Stig Møller, om det er en rimelig fremgangsmåde, at man, når man i god tid før en debat får et udkast til en dagsorden fra forespørgerne, fra SF og Enhedslisten, og bliver spurgt, om man har konkrete indvendinger mod den formulering, eller om man ønsker noget andet, så kommer her og siger, at denne dagsorden, ja, den kan man ikke stemme for, fordi den bygger på mistænkeliggørelse af USA.

Ville det ikke have været rimeligt at gøre gældende, hvordan den så skulle have været formuleret, vil jeg gerne spørge hr. Per Stig Møller om, for at De Konservative kunne være med på den? Jeg synes – for at sige det rent ud – at det er en ynkelig undskyldning at komme med.

Og så vil jeg godt spørge hr. Ove Fich: Er det rigtigt, som hr. Per Stig Møller antyder, at det er hensynet til tidligere socialdemokratiske regeringer, der gør, at Socialdemokratiet ikke vil medvirke til en undersøgelse af perioden efter